

пренебрежителна забрава. И съвременниците му, и автори на исторически изследвания акцентират върху приноса на духовния водач на епархията да защити с достойнство своите миряни при потушаване на Априлското въстание през 1876 г.¹ Все още липсва проучване за градивната дейност на митрополит Серафим като архипастир, като граждански ангажирана личност в обществените дела и съпричастен към работата на институциите след Освобождението.

Дейността на митрополит Серафим от 1878 г. до 1885 г. е в посока на организационното укрепване на Сливенска епархия, изграждане и функциониране на местните органи на управление като част от административна уредба на Източна Румелия, отстояването на българския характер на областта, предвид неизбежното съединение с Княжество България. Нямаме претенции с настоящото проучване да обхванем разнообразните аспекти на духовната и обществена дейност на митрополит Серафим в посочения период, нито да достигнем до категорични заключения. В по-нататъшни изследвания ще разширим изворовата база – архиви, периодичен печат, мемоарни и научни издания и пр., за да имаме възможност за прецизни анализи и изводи.

След Освобождението на Сливен – 4/16 януари 1878 г., митрополит Серафим е председател на Временната градска управа. Предпоставките за назначаването му са определени като се има предвид известния му дотогавашен опит. Навярно е натежал фактът, че той се справя много добре като председател на Епархийското църковно настоятелство в Пловдив през 1861-1863 г. Институцията практически се отделя от Цариградската патриаршия и изпълнява функциите на българска община. Архимандрит Серафим се справя с организационни задачи и в Татар Пазарджик през 1871г. Несъмнено важни са личните му лидерски качества – умението да води миряните в трудни моменти, доверието и авторитета, които е спечелил като водач на самоуправляващата се българска община в Сливен. Конструирването на местни органи на управление е процес, който акумулира идейни схващания, амбиции, страсти, разногласия и пр. С изострената си чувствителност към проблемите на времето, сливенският митрополит се въздържа от крайности в решения и действия. Той работи сериозно и последователно за решаване на многобройните проблеми, наложени от Руско-турската война 1877-1878 г., в сътрудничество с руската военна администрация, за да се нормализира животът в града, който само преди месец представлява „ужасно зрелище”. В рапорт до командващия Левия страничен отряд на руската армия, генерал-